

Arrest

**nr. 120 367 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. RAES, die loco advocaat M. VINCKIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Kpelle-origine, afkomstig van Monrovia. Uw vader was generaal in de rebellenbeweging van Charles Taylor. In 1992 kwam hij tijdens een gevecht om het leven. Nog voor zijn dood had hij de opdracht gegeven de familie van Aaron Vincent, die nu volksvertegenwoordiger is in Liberia, te vermoorden omdat de familie onderdak gaf aan mensen van Krahn-origine, die tegen Charles Taylor waren. U vernam dit alles later van uw moeder, toen ze eens een foto van deze Aaron Vincent zag. Op 1 juni 2012 werden uw moeder en zus vermoord in hun huis. U ontdekte hun lichamen en bracht de politie op de hoogte. De politie concludeerde na een onderzoek dat het om een gewapende overval ging. Op 15 juli 2012 kwamen gewapende mannen naar uw huis. U zag hen aankomen en kon langs de achterkant van uw huis wegvluchten. U keerde diezelfde

dag niet meer naar uw huis terug maar overnachtte bij onbekenden. De volgende dag kreeg u een dreigtelefoon waarin er gesteld werd dat uw vader generaal was onder Charles Taylor en dat hij slechte dingen deed en zelfs de familie Vincent liet vermoorden. Er werd ook gezegd dat u niet meer kon vluchten en dat ze u zouden pakken, waar u ook heen zou gaan. U ging naar de politie om er een zaak te starten. De politie ging met u terug naar uw huis, waar u ontdekte dat alle deuren, op één na, beschadigd waren. U vertelde over het telefoontje dat u kreeg en over Aaron Vincent maar de politie zei dat er te weinig bewijzen waren om Aaron Vincent te verdenken. Hierna besloot u dat het niet veilig meer was voor u in Liberia. U riep de hulp in van Samuel (A.), een vriend van uw vader. Hij kende ene Aaron (J.) die u zou kunnen helpen het land te verlaten maar die bleek op reis te zijn. Samuel (A.) vond iemand anders die u kon helpen en na één maand en enkele dagen kon u Liberia verlaten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zeer twijfelachtige verklaringen aflegt over de persoon die u vreest in Liberia, met name Aaron Vincent. Immers, voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u duidelijk en uitdrukkelijk meermaals dat de persoon die u vreesde Aaron Johnson heet (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ dd. 21/9/2012, p.3). Aan het begin van het gehoor voor het CGVS stelde u weliswaar dat u op de DVZ niet goed werd begrepen en dat de DVZ fouten maakte met betrekking tot die naam, dat het Aaron Vincent moet zijn. Ten eerst kan hierbij opgemerkt worden dat, zelfs rekening houdende met uw Liberiaanse uitspraak van het Engels, niet kan aangenomen worden dat er over deze naam dergelijke verwarring zou kunnen ontstaan of dat de DVZ deze naam dermate verkeerd zou begrepen en genoteerd hebben. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u, ook tijdens het gehoor voor het CGVS, meermaals toch de naam Aaron Johnson gebruikte voor de persoon van wie u vervolging vreest. Pas nadat u er door de protection officer op gewezen werd, veranderde u steeds deze naam toch naar Aaron Vincent (zie gehoor CGVS, p.4, 6, 9). Uw bewering dat de DVZ de naam dus verkeerd noteerde omdat ze uw Engels er niet verstonden, lijkt dus niet de reden te zijn waarom DVZ de naam Johnson noteerde.

Ook uw verklaring dat u niet kan schrijven (zie gehoor CGVS, p.1) is niet aannemelijk. U verklaarde immers gedurende 7 jaar naar school te zijn gegaan, tot uw 16 jaar (zie gehoor CGVS, p.1). U verduidelikte dit later door te stellen dat u van 1986-1989 en van 1995-1997 naar school ging (zie gehoor CGVS, p.2). U beweerde verder ook zelfstandig gouddelver geweest te zijn, wat toch enige (rekenkundige) kennis vereist om zo'n handel zelfstandig op te zetten (zie gehoor CGVS, p.2). Voor de DVZ verklaarde u trouwens dat u tot de 9e klas naar school bent geweest (zie vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, p.1), wat toch impliceert dat u dan 9 jaar naar school ging. Bovendien sprak u op de DVZ helemaal niet over uw beroep van gouddelver maar zei u er dat u 'student' was (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, p.2), wat uw verklaringen over uw beperkte scholingsgraad nog meer aantast. Dat u helemaal niet kan spellen en lezen is dus niet aannemelijk. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u niet zou opgemerkt hebben tijdens de herlezing en ondertekening van uw gehoorverslag bij de DVZ dat de naam 'Johnson' hierin meermaals verkeerdelijk voorkwam in plaats van Vincent en dat u dit dan ook niet meteen aan de DVZ kon melden. Deze vaststellingen laten reeds toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangezien ze de kern van uw relaas betreffen.

Bovendien verklaarde u voor de DVZ dat u op 15 juli 2012 werd achternagezeten en bedreigd (zie verklaring CGVS, ingevuld op DVZ, p.3). Voor het CGVS verklaarde u echter dat de mannen die naar uw huis kwamen - het incident dat op 15 juli plaats zou gevonden hebben - u niet zagen (zie gehoor CGVS, p.5, 8).

Verder haalde u voor het CGVS aan dat u reisde met een paspoort dat niet van u was en dat geregeld werd door ene Steven (B.) die gecontacteerd werd door Samuel (A.), de beste vriend van uw vader (zie gehoor CGVS, p.8). Voor de DVZ haalde u echter aan dat uw paspoort geregeld werd door ene Morris (zie verklaring DVZ, nr.34). U haalde voor de DVZ ook aan dat u niet weet of uw vliegtuig ergens gestopt is (zie verklaring DVZ, nr.35), wat toch merkwaardig is. Deze verklaringen laten toe geen geloof meer te hechten aan uw verklaringen over de manier waarop u van Liberia naar België reisde. Aangezien deze verklaringen over de manier waarop u reisde rechtstreeks voortvloeien uit de problemen die u beweert gehad te hebben in Liberia, wordt ook de geloofwaardigheid daarvan opnieuw ondermijnd.

Verder dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u nu problemen zou hebben omdat iemand wraak wil nemen voor daden die uw vader als generaal van Charles Taylor zou gesteld hebben voor zijn dood in 1992 (zie gehoor CGVS, p.3), meer dan 20 jaar geleden dus. Het is niet aannemelijk dat iemand, meer dan 20 jaar na datum, uw moeder, zus en uzelf zou willen vermoorden, wetende dat Liberia sinds 1992 heel wat jaren van oorlog en bijgevolg wetteloosheid en geweld heeft

gekend. Dat Aaron Vincent zou gewacht hebben tot het moment dat hij volksvertegenwoordiger was, omdat hij dan de macht had, is dan ook helemaal niet aannemelijk (zie gehoor CGVS, p.7), aangezien kan aangenomen worden dat er tijdens de opeenvolgende oorlogen, waarin u nochtans beweerde geen problemen gehad te hebben (zie gehoor CGVS, p.3), meer mogelijkheden waren om wraak te nemen en iemand te (laten) vermoorden.

Verder is ook uw kennis betreffende de activiteiten van uw vader tijdens de oorlog zeer beperkt. Het is opmerkelijk dat u wel precies weet dat hij de Vincent-familie zou vermoord hebben en waarom hij dat deed maar dat u niet weet hoe hij generaal van Taylor is geworden, waarom hij aan de kant van Taylor stond, waarom hij Taylor vervoegd heeft en of hij Taylor persoonlijk kende en er een vriend van was (zie gehoor CGVS, p.7). Merkwaardig genoeg weet u ook van Aaron Vincent, uw belager, niet tot welke partij hij behoort of waar hij zou wonen (zie gehoor CGVS, p.6, 8). Verder blijkt u ook niet erg geïnteresseerd te zijn geweest in de bevindingen van de politie na de moord op uw moeder en zus. U verklaart te weten dat er iemand een getuigenverklaring heeft afgelegd op het politiekantoor aangaande de moord op uw moeder en zus maar u blijkt niet te weten wie. U weet ook niet wat die persoon precies zou gezien hebben, en u ging zelf ook niet bij de burens van uw moeder vragen wat ze zagen (zie gehoor CGVS, p.8). Gezien ook u achteraf bedreigd zou zijn geweest is het niet aannemelijk dat u zich dan niet beter zou geïnformeerd hebben bij de burens.

Toen de mannen op 15 juli naar uw huis kwamen en u erin slaagde te ontsnappen voordat ze u hadden gezien, ging u merkwaardig genoeg ook niet meteen naar de politie maar spendeerde u de nacht bij onbekenden in plaats van de politie meteen op te roepen naar de plaats van het delict te gaan, met de mogelijkheid de daders op heterdaad te betrappen (zie gehoor CGVS, p.5, 8). U haalt geen aannemelijke elementen aan om uit te leggen waarom u op dat moment niet meteen naar de politie ging. U haalde enkel aan dat u onbekenden tegen kwam die u overtuigden met hen mee te gaan en pas de volgende dag de politie op de hoogte te brengen (zie gehoor CGVS, p.8).

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat uw laatste problemen dateren van 16 juli 2012, toen u telefonisch werd bedreigd (zie gehoor CGVS, p.5). Hierna bleef u nog een maand en enkele dagen in Liberia (zie gehoor CGVS, p.6). Eerst verklaarde u dat u in die periode in uw eigen huis verbleef (zie gehoor CGVS, p. 6), om later uw verklaring te wijzigen en te zeggen dat u in die periode bij Samuel (A.) verbleef (zie gehoor CGVS, p.8). U verklaarde geen problemen meer gekend te hebben gedurende deze periode en ook geen dreig telefoons meer ontvangen te hebben (zie gehoor CGVS, p.6, 8). Indien iemand werkelijk reeds uw moeder en zus zou vermoord hebben en ook u zou willen vermoorden na u bedreigd te hebben, is het niet aannemelijk dat u gedurende meer dan een maand geen problemen of telefonische bedreiging meer zou gehad hebben hoewel u zich nog steeds in Liberia en zelfs in Monrovia bevond.

Al deze elementen laten toe geen geloof meer te hechten aan uw verklaringen betreffende uw problemen in Liberia.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde ten slotte geen enkel document voor dat uw verklaringen betreffende uw identiteit, reisweg of asielrelaas kan ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op de schending van de motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 2 van de wet "op de motivering bestuurshandelingen". Tevens werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat naar aanleiding van het beweerde niet-aannemelijke relaas geen verder onderzoek meer werd gedaan en doordat hij niet met zijn verklaringen werd geconfronteerd. Verweerder stelt ten onrechte dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk maakt en geen reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Omtrent de naam van de persoon die hem bedreigde in Liberia, stelt verzoeker dat er in hoofde van de ondervragers verwarring is ontstaan. Volgens hem is deze logisch omdat Aaron Vincent behoort tot dezelfde partij als de president, Sirleaf Johnson en beide namen door verzoeker bijgevolg meermaals na elkaar zullen zijn gebruikt. Verzoeker kent de naam van de partij van Vincent Aaron weliswaar niet

maar hij heet wel dat hij behoort tot dezelfde strekking als de president. Daarbij komt nog dat verzoekers Engels gekenmerkt wordt door een sterk afwijkende, Liberiaanse uitspraak. Verzoeker merkte de verwarring bij de DVZ niet op door zijn beperkte scholing. Het lezen van een tekst in een vreemde taal is voor hem niet vanzelfsprekend. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar de geloofwaardigheid van verzoeker aan deze verwarring wordt gekoppeld.

Ook inzake verzoekers scholing is onduidelijkheid gerezen. Zijn loopbaan werd in 1989 onderbroken en in 1995 voor twee jaar verder gezet. Net toen hij de leeftijd had om te leren lezen en schrijven, werd hem onderwijs ontzegd en hij kon de achterstand op twee jaar niet goedmaken. Verder wijst hij op de erbarmelijke staat van het Liberiaanse onderwijs.

Verzoeker wijt zijn gebrekkige kennis over de activiteiten van zijn vader tijdens de burgeroorlog aan zijn jeugdige leeftijd. Hij was slechts elf toen zijn vader in 1992 overleed. Zijn moeder en familie lieten weinig los over de drijfveren en rol van zijn vader als generaal voor Taylor, de Liberiaanse oorlog verliep niet eenvoudig en de Liberiaanse bevolking spreekt over de oorlog liever niet. De moord op de familie van Vincent kwam enkel ter sprake toen zijn moeder een foto van Aaron Vincent zag.

Volgens verzoeker gaat verweerder er onterecht vanuit dat Aaron Vincent al die jaren wist wie zijn familie doodde en is de timing van diens wraak te verklaren doordat hij pas in 2012 werd verkozen als parlamentslid, een functie die hem macht en invloed gaf en het mogelijk maakte om verzoeker te bedreigen en belagen in de wetenschap dat de politie niets zou doen.

Verzoeker en zijn familie kregen gedurende lange tijd te maken met doodsbedreigingen en deze bleken reëel toen zijn moeder en zus werden vermoord. Op 15 juli 2012 werd verzoeker opnieuw bedreigd en achtervolgd doch hij kon zijn achtervolgers uiteindelijk afschudden. Diezelfde dag kwamen er een aantal mannen van Aaron Vincent naar zijn huis doch wist hij zich te verstoppen en kon hij ontsnappen. Van een tegenstrijdigheid is geen sprake. Omdat hij dacht in levensgevaar te zijn, dook verzoeker eerst onder in Monrovia en ging hij de volgende dag pas naar de politie. Het is logisch dat hij eerst afwachtte tot de kust veilig was en sowieso was de hoop op een kordaat politieoptreden gering, hetgeen bleek toen deze stelde dat er onvoldoende bewijzen waren om de zaak zelfs maar te onderzoeken.

Inzake het regelen van zijn paspoort en zijn vlucht naar België, stelt verzoeker dat hierbij meerdere personen waren betrokken, onder wie M., B. en A. De meerdere namen die hij noemde sluiten elkaar dus niet uit. Verder neemt zo'n operatie logischerwijze enkele weken in beslag. Vandaar dat verzoeker slechts een maand later het land kon verlaten. Verzoeker vindt het voorts niet opmerkelijk dat hij niet kon vertellen of er al dan niet een tussenstop werd gemaakt. Minstens kan dit niet worden ingeroepen om de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te trekken.

Verzoeker stelt nog dat hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. De beslissing wordt op dit vlak niet afzonderlijk gemotiveerd zodat een passende motivering ontbreekt.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit.

Tevens legt verzoeker incoherente verklaringen af over zijn scholing. In de vragenlijst stelde hij tot de negende klas naar school te zijn geweest, hetgeen minstens negen jaar scholing impliceert, en verklaarde hij bovendien, gevraagd welk beroep hij uitoefende, dat hij student was (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.1-2). Bij het CGVS beweerde hij echter slechts naar school te zijn geweest van 1986 tot 1989 en van 1995 tot 1997 en stelde hij dat hij gouddeilver van beroep was (administratief dossier, stuk 3, p.2).

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Dit klemt nog des te meer daar hij over deze reisweg manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo bleek hij niet in staat om de nodige duiding te geven bij het document dat voor zijn reis werd gebruikt. Daarenboven legde hij tegenstrijdige verklaringen af omtrent de persoon die hem dit document zou hebben bezorgd. Bij de DVZ verklaarde hij: *“Naam smokkelaar: (M.) (...) Hij regelde een paspoort maar ik weet geen details over het paspoort”*. Bij het CGVS verklaarde hij echter dat Steven B. hem het paspoort gaf, herhaalde hij even later dat Steven B. de persoon was die hem kon helpen en verklaarde hij nadien andermaal: *“Steven (B.) was diegene die de nodige documenten voor me regelde”*. Verzoeker tracht *post factum* beide verklaringen in elkaar in overeenstemming te brengen door te stellen dat beide personen betrokken zouden zijn geweest bij het regelen van zijn reis en documenten. Zijn eerdere verklaringen waren nochtans duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien beide personen instonden voor het regelen van zijn documenten, dit ook zo zou hebben verklaard wanneer hiernaar werd gevraagd bij de DVZ en bij het CGVS. Daarenboven bleek hij zelfs niet te weten of hij al dan niet ergens een tussenlanding zou hebben gemaakt of zou zijn gestopt, hetgeen wel degelijk opmerkelijk is (administratief dossier, stuk 3, p.3, 6, 8; stuk 16, verklaring, nr.21, 34-35).

De voormelde vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter adstructie van zijn voorgehouden asielrelaas. Hij staft niet dat hij de zoon zou zijn van een overleden gewezen generaal van Charles Taylor en brengt geen bewijzen bij inzake het verklaarde overlijden van zijn moeder en zus, noch inzake het politieonderzoek dat in dit kader werd aangevat.

Verzoeker legde daarenboven herhaaldelijk en frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande de naam van de cruciale figuur in zijn asielrelaas, met name de actor van zijn vervolging. In de vragenlijst verklaarde hij tot driemaal toe dat diens achternaam *“Johnson”* was (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.3). Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS beweerde hij echter dat hij verkeerd werd begrepen en stelde hij dat diens achternaam *“Vincent”* was (administratief dossier, stuk 3, p.1). Dat men hem bij het invullen van de vragenlijst ingevolge zijn Liberiaanse accent verkeerd zou hebben begrepen kan, gelet op het grote verschil tussen beide namen en op het gegeven dat hij de naam Johnson tot driemaal toe gaf in de vragenlijst, niet worden aangenomen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker gedurende het verder gehoor bij het CGVS, hoewel hij aanvankelijk en tussen deze

verschillende verklaringen in herhaald sprak over de naam Vincent, opnieuw herhaaldelijk de naam Johnson gaf en deze daarbij steeds slechts wijzigde nadat hem hierop werd gewezen (*ibid.*, p.4, 6, 9). In zoverre verzoeker deze vaststellingen tracht toe te schrijven aan het gegeven dat er bij de ondervragers verwarring kan zijn ontstaan omdat A. Vincent behoort tot de partij van de president, Sirleaf Johnson, en hij beide namen bijgevolg meermaals na elkaar zal hebben gebruikt, dient te worden opgemerkt dat dit betoog in het geheel niet ernstig kan worden genomen. Hij maakte immers nergens eerder gedurende zijn asielprocedure melding van de naam van de president en vermeldde deze niet wanneer hij werd ondervraagd over de (partij van de) actor van zijn vervolging, laat staan dat hij beide namen meermaals na elkaar zou hebben gebruikt.

Bovendien liet verzoeker, ondanks dat hij bij het CGVS beweerde dat zijn vervolger een machtig persoon is en daarom de macht en het geld heeft om wraak te nemen (*ibid.*, p.7), na om in de vragenlijst melding te maken van diens machtige positie. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële gegeven als de machtspositie van zijn vervolger hierin zou hebben vermeld. Daarenboven legde verzoeker uiterst vage verklaringen af omtrent zijn vervolger, en dit ondanks dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zich zou hebben geïnformeerd omtrent de persoon van wie zijn vervolging zou uitgaan. Hij bleek niet te weten tot welke partij deze persoon behoort, en dit ondanks dat hij hem zou hebben ontmoet in de aanloop naar en in het kader van de verkiezingen. Waar A. Vincent woonde of hoe oud deze was, wist hij evenmin (*ibid.*, p.6-7). Dat verzoeker een lacunaire kennis heeft over zijn vervolger getuigt van desinteresse voor zijn beweerde problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees.

Verder is het geenszins aannemelijk dat A. Vincent, meer dan twintig jaar nadat zijn familie tijdens de burgeroorlog werd gedood door of in opdracht van een generaal van Charles Taylor die reeds tijdens de oorlog in 1992 zelf om het leven kwam, wraak zou willen nemen op diens gehele familie, wetende dat Liberia in tussentijd heel wat jaren van (burger)oorlog en bijgevolg wetteloosheid en geweld heeft gekend. De verklaring dat hij zou hebben gewacht tot hij volksvertegenwoordiger was, vormt voor deze vaststelling geen afdoende uitleg. Indien verzoekers vervolger daadwerkelijk dermate uit was op wraak, kan worden aangenomen dat hij, te meer daar hij in die twintig jaren niet kon voorspellen dat hij ooit verkozen zou worden, eerder stappen zou hebben ondernomen teneinde deze uit te voeren.

Verzoeker beweerde bovendien dat zijn moeder en zus werden gedood op 1 juni 2012 doch de geloofwaardigheid van deze feiten wordt ondergraven doordat hij niet geïnteresseerd bleek in de omstandigheden van hun overlijden of de bevindingen van de politie. Uit zijn verklaringen in dit kader blijkt dat hij, ondanks dat hij wist dat er iemand een getuigenverklaringen aflegde op het politiekantoor, niet wist wie deze getuigenis aflegde, evenmin wist wat deze persoon zou hebben gezien en ook niet zelf informeerde bij de bureaus van zijn moeder wat zij zagen (*ibid.*, p.8).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende asielrelaas en daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging. Bijgevolg is de bewering dat nader onderzoek had moeten worden gevoerd niet dienstig.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij niet werd geconfronteerd met de gedane vaststellingen, dient, nog daargelaten dat hij wel degelijk werd geconfronteerd met een aantal van de voormelde vaststellingen, te worden opgemerkt dat het feit dat hij hiermee niet werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf voorts niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Het CGVS draagt slechts de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Voor het overige bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat het CGVS verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. De procedure voor het CGVS is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet en er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geen motivering bevat. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire bescherming. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS